

Publicerad 2011-07-12 22:26 av sangel

Dom röda skornas flykt

Dimman låg tät. Röken skingrades bara aningens så mycket att hon skymtade det röda spännet på skorna. Dimman var hennes vän och bundsförvant. Slog tätt mot marken i svepande gester över fälten hon visste fanns runt henne.

Ingen skulle hitta henne nu. Om dom ens försökte förresten. Det fanns så mycket ledsamheter i byn. Alla såg bara sitt eget näste ihopspikat och inklämt till grannens taggtrådsvidna hemman. Håll dig borta signalerade alla osynliga hinder. För ingen såg några staket. Men alla visste precis var dom fanns.

Bakom skira gardiner sågs allt. Och ännu mer. Ondskans finger pekade ständigt. Var fick hon dom röda skorna ifrån. Vad hade hon gjort. Stulit dom.

Det visste ju alla att patrasket i backstugan inte hade till sin egen försörjning så all grannlåt var säkert olovandes införskaffat.

Och röda skor. Ingen annan hade röda skor.

Dimman tätnade. Men stegen kändes fortfarande säkra framför henne. Hon gick ofta ut på heden för att vila sinnet och rena tankarna. Hit gick aldrig dom ondsinta.

Skorna var hon mäktat stolt över. En hemlig vän hade hennes syster läst på kortet som följde med paketet. Hon hade en hemlig vän. Hennes mor såg bara uppgivet på systrarnas hänfödda uttryck när paketet överlämnades. Drängen i granngården tog det med på hemväg från handlaren.

Han var en rar ung man. Alltid snäll mot djuren.

Hundskall bröt hennes virvlande tankar. Det kunde inte vara sant. Var dom efter henne ändå.

Dimman tätnade och förblindade stegen framåt. Hon vågade inte rusa framåt även om hon helst ville det. Rusa bort i dimman och försvinna. Dom fick inte fånga in henne igen.

Liten och smidig till tack hann dom bara hålla fast henne några sekunder innan hon lyckades rymma. Dom trodde hon stulit skorna.

Hundarna var otäckt snabba och säkra på fötterna. Hon ville ju inte smutsa sina fina skor. Men dom var så nära nu. Dom kände hennes lukt.

Rädslan slog håll på hennes försiktighet. Blev hon fångad igen skulle dom göra hemska saker med henne. Det visste hon.

Gömma sig var inte att tänka på. Framför henne var sikten borta. Hon visste inte längre var hon var. Irrande växte paniken till tårar. Det var hennes skor. Dom skulle aldrig tro henne. Hon, jäntungen utan mat på bordet. Mamma med tvivelaktigt rykte. Syster som roade på krogen för småslantar.

Så stilla. Uppgiven. Dom var nästan framme nu. Snart skulle dom ta henne. Varför ens försöka komma undan

Hon anade en gestalt närma sig. Något stort vibrerade marken. Närmare och närmare. Värmen kände hon först. Sen kittlades näsan av en hästs trygga doft.

En hand grep hennes midja

©Susanne Angelöf

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren sangel med Poeter.se id #35968 innehar upphovsrätten